

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

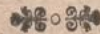
Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. IV. De conditionibus requisitis ad legitimam professionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

nem requirente jure, si nondum annum novitiatus absolverit ad intentionem deferentis colligendam, quo scilicet animo habitum proprium professorum assumpserit. Secundus modus est, si quis anno integro, eoque continuo habitum religionis portavit, in quo nulla patens, seu manifesta distinctio est inter professorum, & novitiorum habitum, prout colligitur ex c. ex parte 22. h. 2. & c. 1. §. quod si eodem in 6. & Clement. eos qui. 2. eodem. præsumente scilicet jure tacite hanc professionem, contra quam protestatus nunquam fuit, dum habitum illum gestavit. Tertius denique modus est, si quis habitum professionis gesserit, & in eo actum professorum proprium exerceat, prout sumitur ex c. vidua 4. h. 2. si tamen fiat auctoritate, & consensu illius scientis, & patientis ea fieri) qui potest ad professionem admittere; & exercens actum talem sponte eum exerceat, ac cum proposito positivo per actum talem, quem scit de jure communi, aut ex statuto ordinis solis professis competere, & ad tacitam professionem sufficere, profitendi: & ejus denique ætatis sit, quæ requiritur ad validam professionem, annūque novitiatus compleverit prout requirit de jure novo Tridentinum, quod quamvis professiones tacitas non sustulerit, validæ tamen illæ non sunt post hoc Concilium, nisi annum novitiatus compleverit aliquis, quod de jure antiquo non requirebatur.

§. IV.

De conditionibus requisitis ad legitimam professionem.

Primo requiritur legitima ætas, scilicet decimus sextus expletus (juxta jure Tridentini, quod hodie obsoletum debet) ita ut ante hunc annum ætatum nulla professio, sive in virorum, sive in mulierum religione emissa, sit tacita, sive expressa sit, valet, prout statuit Tridentinum sess. 25. c. 1. (de regular.) neque malitia suppleat defectum ætatis, prout in matrimonio carnali posse ex c. De illis. 9. & c. frater de spons. impub. patet, quin imò ex peculiaribus ordinum statutis major ætatem nonnunquam etas ad validam professionem requiri potest, cum Tridentinum non prohibeat majorem ætatem requiri, sed velit tantum ante decimum sextum ætatis annum expletum, professionem non fieri.

Secundo requiritur, ut spontanea liberâ voluntate sit emissa cap. 1. de spons. ut nulla sit professio (saltem in ecclesiastico) quæ ex coactione, metu, metu gravi, cadente in virum conjugum injuste ad extorquendam professionem incusso, extorta fuit (merito enim magis libertas requiritur ad immutabilem statum arripiendum, & quamvis probet sufficientem sit præsumptio, nulli contrarium probet, qui metum talem, aut actionem præterdit, potest tamen in monasterium v. g. probationes suas præferre, quibus probet spontaneam non fuisse professionem.

Tertio requiritur, ut acceptetur nomine religionis, expressè, vel tacite.

aliquo habente potestatem incorporandi religioni, prout colligitur ex *c. porrellum 13. & ex c. ad Apostolicam 16. h. 1.* quia professio est contractus onerosus, & reciprocus ultro citroque obligans.

Quartò requiritur, ut licet fiat professio, sui juris esse profitemem, & nulli alteri obligatione aliqua esse obstructum, ratione cujus impediatur ab emitenda, sine consensu hujus, professione, de quo requisito mox plura.

§. V.

*De illis, qui prohibentur ingredi religionem, vel in illa professionem emitte-
re, propter obligationem, qua alij
sunt obstructi.*

Primò non possunt transire ad religionem, ac in ea profiteri, derelicto suo Episcopatu, Episcopi, si Ecclesie sint alicui alligati, & confirmati fuerunt, sine licentia Summi Pontificis, cum suæ Ecclesie non minus spirituali conjugio alligatus sit, quam qui carnali conjugio suæ uxori alligatus est, ita ut probabilis etiam invalida sit, talis sine licentia Papæ facta professio, cum Deus non videatur talem professionem, Ecclesie repugnantem, acceptare.

Secundò, si parentes in extrema, aut gravi necessitate sint constituti, non potest filius ingredi religionem, aut in ea profiteri, nisi parentibus priùs provisum sit de necessaria sustentatione, cum obligatio filij ad sustentandos parentes in tali necessitate constitutos, sit juris naturalis, contra omnem liberam devotionem obligantis: ob quam rationem etiam parentibus non licet ingredi religionem, aut in ea profiteri, nisi liberis

indigentibus priùs de sustentatione congruè consultum sit.

Tertiò non possunt ingredi religionem, aut in ea profiteri servi (proprie dicti, vel originarii, & adscriptitij) sine consensu, & licentia domini, ita ut si sine licentia domini tale quid attentaverint, repeti ab eo intra triennium poterunt, & ei, cum omnibus suis, quæ ad monasterium v. g. attulerunt, restituendi sint, fide tamen accepta, quod à domino propterea non sint puniendi; vel si per triennium repetitus à domino non sit servus talis, non possit quidem post triennium repeti amplius, etiam si professionem nondum fecerit; quæ tamen servus (proprie dictus) ad monasterium attulit, domino sunt restituenda, prout sumitur ex *can. si quis. 3. caus. 17. q. 2. junct. gloss. finali.* tum quod in tali casu ob favorem religionis, in ingressum sui servi videatur consentire dominus, tum quod lucra talis servi domino competant.

Quartò admitti non debent ad religionem, aut professionem, qui debitis ex justitia obligati sunt, antequam sua debita dissolverint, vel ad illorum solutionem legitime caverint; si tamen alterutrum præstare possint, aut spes probabilis sit, quod intra paucos annos præstare hæc possint, si in seculo maneat, ut ne scilicet aut creditoribus injuria fiat, aut si spes probabilis non sit, quod intra paucos annos præstare hæc possint, si in seculo manserint, à via perfectionis arripienda illi frustra impediuntur.

Quintò non possunt spectato jure communi ad religionem ingredi, aut in ea profiteri, qui ad publica ratiocinia ob-

D dd d 3

ligan-